

POSLEDNÉ ZBOHOM

Tiene sa predlžovali a dedinu zaplavila žiara zapadajúceho slnka. Ulice pomaly pustli a v oknách drevených domov sa zažíňali kahance. Dobytok sa zháňal späť do stodôl a obchody sa zatvárali.

Aj bylinkárstvo Rajska záhrada za osadou opúšťal posledný zákazník.

„Dovidenia, a že, želim skoré uzdravenie!“ rozlúčil sa s odchádzajúcou ženou. Hneď po jej odchode zatvoril drevené dvere a zavesil na ne tabuľku ZATVORENÉ. I napriek tme pomaly pohlcujúcej okolie, svieca vo výklade lenivo pohasínala. Keď už nebo zdobili hviezdy a mesiac pokojne strážil svoje panstvo, obchodom sa ozval známy zvuk zvončeka.

„Je mi ľúto, už máme zatvorené,“ oznámil chlapec a otočil sa, aby zistil, kto tak neskoro vyrušuje.

„Presne tak,“ potvrdil o zatvorené dvere sa opierajúci Chamart. Miestny bitkár. „Čo tu teda robíš ty, Kujdes? Snáď nekradneš!“

„Pracujem tu, génius. Všetko čo je v tomto obchode, nájdem v našej záhrade. Čo tu ale potrebuješ ty?“

„Videl som zasvietené, tak si vravím, či tu nie sú zloději.“

Mladý predavač ho obdaril skeptickým pohľadom: „Ty? A báť sa o zlodějov v tomto obchode? No určite. Potrebuješ niečo súrne? Som už na odchode.“

„Tak zrazu? Keď som prišiel, zdal si sa byť dosť zaneprázdnený.“

„Zásoby na zajtra som už doplnil. Takže sa ťa pýtam ešte raz: Potrebuješ niečo súrne?“

„Ani nie, len by ma zaujímalo, či nemáš niečo na hlboké rezné rany.“

„Ty potrebuješ niečo na rany?“ zdvihol obočie. Bolo mu jasné, že táto hora svalov sa zraníť nenechá. Nie bez trestu. Návštevník sa sucho zasmial: „Ja nie, ale poznám niekoho, kto to čoskoro bude potrebovať.“

„Iste. Ty takých poznáš vždy,“ zašomral a s lampášom v ruke otvoril dvere. „Prosím, až po tebe.“ Na jeho podiv, nezvaný hosť nenamietal a vyšiel von. Chlapec teda zamkol a kľúče si schoval do brašne.

„Vieš, len som sa s tebou chcel porozprávať. Ako chlap s chlapom.“

„Samozrejme,“ sarkasticky si odfrkol. „Čo potrebuješ?“

„Nuž, budem stručný,“ popraskal si hánky a škodoradostne sa uškrnul, „dost' nám tu prekážaš.“ Kujdesovi niečo vyrazilo lampáš z ruky. Zaťal zuby i päste.

„Stále si tu iba návštevník, cudzinec,“ pokračoval iný hlas. Z tieňov sa vynorili ďalšie postavy. Zdá sa, že tentokrát vyburcoval polovicu vsi.

Neznámi hovorili jeden cez druhého a úplne ho obkľúčili. Takej presile nemohol čeliť. Ak aj, nevydržal by odolávať dlho. „Čo odo mňa chcete?“

„Aby si dal pokoj!“

„Ja predsa nič nerobím,“ bránil sa a prudko sa otáčal v každú stranu. Čoskoro sa naňho vrhnú ako vlci na srnca.

„Prekážaš!“

„A furt sa moceš okolo lku,“ ozval sa opäť kapitán. „Rešpektoval som ťa pridlho, cudzinec.“ Znenazdania mu jednu strelil pästou. Silnú... Až ho odhodilo dozadu. Naraz sa naňho vrhli viacerí a narážali doň, ako sa dalo. Niekoľkým sa ubránil a zopár ich zranil, no nestačil na nich. Z nejakého dôvodu ich ubúdalo, no nezdalo sa, žeby mu niekto pomáhal. Napokon sa mu podarilo stretnúť sa s jedným v pretláčaní. Začali sa točiť a čím viac zrýchľovali, tým vyše sa nepriateľ potkýnal, až ho nakoniec odhodilo do hlúčka ostatných. Niekoľko ich ušlo a ostatní sa držali stranou. Veliteľ im vynadal do zbabelých oslov a na obeť sa vrhol sám.

„Mňa neporazíš, úbožiak.“

„Nechcem bojovať,“ odvetil a uhol sa náhlemu útoku. Chamart dopadol na zem a vyplúval piesok. Z úst mu vychádzala jedna nadávka za druhou a všetky boli smerované bylinkárovi.

„Upokoj sa! Určite sa to dá vyriešiť aj lepšie.“ zlomil sa mu hlas. Útočník mu uštedril pár pekných rán. Až keď sa Kujdes uhol a lakťom ho udrhel do lopatky, vydal nejaký náznak bolesti: „Argh! To ti neodpustím.“

„Počuj, to som ozaj nechcel...“ Sotva sa uhol ďalšiemu útoku, no hneď nato nasledovala prudká štipľavá bolesť v boku. Nôž. Malý vreckový, no tým, ako trhal kožu, prebodával mäso a narážal do rebier, mu prinášal pocit nekonečnej bolesti. Po prudkom vytiahnutí zbrane si chlapec okamžite chytil ranu a padol na kolená. Ľanová košeľa navlhla krvou a on sa pokúsil postaviť. Vodca útočníkov ho zrazil naspäť na zem a začal doňho kopat. Tupé údery do rôznych častí tela krv rozprúdili ešte viac.

„Veľa šťastia, úbožiak!“ hovoril medzi už aj tak zbytočnými kopmi. „Do rána si mŕtvy. Ak aj nie, za takou ohavou už ani pes neštekne.“ Zasadil mu silný úder do trupu, následkom čoho krv vystrekla prúdom a chlapec cítil, ako celé jeho telo podlieha gravitácii. Kotúľal sa dole kamenitým svahom do priekopy. Nie hlboké, no plnej tvrdého kamenia.

„Pekné sny, cudzák!“ napľul naňho, hodil za ním rozbitý lampáš a odišiel.

Zmlátený mládenec sa horko-ťažko obrátil na chrbát. *Krása*, pomyslel si pri pohľade na hviezdami obsiaty atrament. Takto si to nepredstavoval, no smrť pod žiarivým nebom bola krásna. „*Posledný pohľad na takú nádheru mi môžu mnohí zosnúť závidieť,*“ utešoval sa a so slabým úsmevom na perách z posledných síl vyriekol, „*zbohom.*“ Malo to byť zbohom jeho rodičom, zbohom jeho sestre, zbohom jeho domovu. Malo patriť dobrému kupcovi, čo ho zachránil, rodine Nedro, ktorá sa oňho starala, obyvateľom dediny, ktorí ho prijali... A lku, ktorá mu pomáhala zapadnúť. Tomuto svetu. Malo to byť posledné zbohom jeho túžbam, životu. To posledné a naveky. Malo...